

28/4/82
99.

Paskumies

I739.

Suwine lōbu.

H.Tr.

Ģ. Pihlaka kirjastus, Tālinnas.

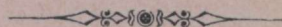
ENSV TA
Kirjandusmuuseumi
Arhiivraamatukogu

76024

Suwine lõbu.

Pildiraamat lastele.

Karl Schicktanzi
pildid.

Trükitud J. Steinkamp'i juures, Duisburis (Saksamaal).
Saotud A. Kullap'i trükitojas, Tallinnas.

G. Pihlaka kirjastus, Tallinnas.

Kewadel.

Nüüd firelid, walged ja lillad,
on õitsmas, sest kewade käes! . . .
Kuis, päitene, kulda ja pillad
ja õõgama paned kõik wäes!
Nüüd unusta kõik, mis kurba
sa näinud wast elu sees,
ja iga kewade-urba
siin suudle nüüd õrnuses!

Suvel.

Päike nii	Liblikad
wagusi	õõgumad,
waob ikka edasi,	metša poole lendamad;
pilwed ka	mullikad
lennulla	jooksewad,
üle metša, maa.	wilu otsiwad.
Metšas õnnis wiibida,	Metšas on nii wärske õht,
lillekesi noppida;	metšas pehme siidipõht,
metša ma	metša all
lõbuga	allikal
ihkan ilulla.	mängib wäike tall.

Aasal.

Oh feda lõbu ja feda ilu,	Ma lillesid nopin ja liblikaid püüan,
mis tunnen ma aasa peal rännates!	ma laulan ja hõiskan ja iluga hüüan;
Ras olgu ilm ilus wõi olgu ta wilu,	kõik maailm on ilus ja elu on hea,
ei lõbu mul lõpe jännates.	ei muredest midagi mina veel tea!

Mis tulewit minule iial ka toob,
kas olgu see rõõm, wõi olgu see mure,
mu rinnast lootus ei iialgi sure,
ta mulle õndsust küll kaasa toob!

Lambad.

Lambakarjas wiibin ma,
höiskan, laulan lõbuga,
silitan neid, söödan ka
pehme, hea rohuga.
Lambad mulle willa andwad,
seega palju kasu kandwad;
minul ikka feltsiks nad,
ise armjad, wagusad.
Ei ma iial pahanda
oma feltsilistega.

Luiged.

Puude wilus, kaunis tiigis,
pilliroo- ja kalariigis
luiged imeilusad
suveajal ujuvad.
Nende riigi ligidal,
päitse wilus puude all
meie, lapsed, wiibime,
lõbu nendest tunneme.
Toredad nad tõega;
mina oma dega
neid siin söödan, talitan,
kuni ise suureks saan.

Kured.

Ei toredamat olla wõi
 kui see, mis kewad meile tõi!
 Waat', kurepaar me aia all,
 me majakese ligidal
 on lõbusaste liifumas
 ja kenne püüdmas allikas.
 Me wallatumalt waatleme
 ja neid siin ikka saatleme,
 sest meie armastame neid
 ja nemad armastavad meid.
 Nii kõnnivad nad pilliroos
 ja jalutavad samblassoos,
 me südamest neid täname,
 truud sõbrad neile oleme!

Änilased.

Änilane, armas lind,
kuidas armastan ma sind!
Minu feltjiline ja
juwel oma lennuga.
Sind ma ootan tulema,
sind ma toidan rõõmuga,
sind ma ikka healitsen,
sulle lõbustusi teen.
Kui sa ilmud, rõõmsaks ma
saan siis jälle korraga.
Änilane, armas lind,
kuidas armastan ma sind!

Lõoke.

Burinal tõuseb lendu ta,
lõõritab õhus lõpmata,
lõõritab õhus lõbuga,
nii et sõõmata kuuln ma!
Kewadel wara ju ootan sind,
sina mu armas ja ilus lind!
Sina mu armsam laulija,
kellel selge on muusika!
Lõoke, lõoke, lõbus lind,
tule, kui wäga ma ootan sind!
Tule! Niipea kui tuled ja
wõtan wastu su rõõmuga!

Jäneseid.

Oh kui rasked on mu päevad!
Seda kõik mu wennad näevad!
Mind kui lindu püütakse,
sagedaste müütakse.
Täna sai mind kütt kord näha,
püüdis mulle tüli teha,
ütles: hurdad, minge sinna,
jänese kargab sinna, tänna;
nahk ja pea saab teile antud,
liha, see saab mõisa kantud!
Siis ma, waene, wadisin,
ruttu metsa hüppasin!

Pühapäewa hommik metsas.

Kuis ülendab ja waimu põrmu wilust,
ja kullast särav kewadene päik'!
Jlm hiilgab nagu taewas röödsast ilust,
kus ial astun — õitswa lille läik!
Mind meelitamas metsa saladusse
on ihaldawalt hõiskaw linnukoor;
nii sammun jälgedeta sügawusse,
kus ringi roheline metsaloor.

Mis magus õht siin tõuseb lillelukas,
kus loodus sajakordselt sigineb,
ja kaugelt tornist kellahel nii puhas
seal õhulaintel lahkest ligitseb!
Ja puude ladwul heljub magus müha,
see ohwriõht käib taewawõlwini —
ma tunnen nüüd, et siin see paik on püha,
ja sõnatumalt waon põlwili.

Ma tunnen eluwaimu tulekeeli
siin mööda lehmawat mu otja eest;
aukatus täidab täitsa minu meeli
siin ajalikust mõista igawest.
Ei mõte enam palwe sisse mahu —
kaob wärwi-ilu päikse helgisest,
ja minu rinnas hingab õnnis rahu,
mis ühtki tunnistust ei tarwita.

Helmikene.

Orn Helmikene ei tahtnud Pauli metsiku moe järele poisikesse mängusid mängida. Paul palub — asjata. Ta wihastab — Helmikene ei kuula. Seal tõstab ta kepi üles, pool naljatades, pool tõsiselt, ja kepp langes Helmikese pea peale. Waene Helmi karjatas ja langes walu pärast maha. Paul ehmatas ja hakkas nutma ning palus, et Helmikene jälle üles tõuseks. Aga Helmi ei tõuse, waid nutab edasi.

„Oh armas õekene,“ ütleb Paul, „säb, wõta kepp ja löö mind sellega tatskorda; ma olen seda wäärt, aga tõuse üles!“

„Ei, Paul,“ wastas Helmi. „See löök ei teinudki walu, aga mina ei wõi sind nõnda mitte lüüa!“

Palme laua juures.

Meie toitu, Isjand, õnnista
ja meid endid hoia armuga!

Laps ja lind.

Laps: „Ütle, lind, ja õhuriigi kuningas,
kes sind nõnda laulma õpetas?”

Lind: „Kui ma heljun finitaewa all
ja maailm on minu all nii säraval
siis mu süda ikka rõõmsaks saab
ja mu suuke laulu lõõritab.”

Lapsukene mõtles: Mina ka
seda sama pean ütleva.

Kui ma näen ilusat maailma
ja kõik lilled säravad mu silma,
kui ma kuulen linnulaulu healt,
kohe kaob raskus minu rinna pealt,
ja ma hõisktan ühes linnuga
lõbusalt ja õnnelikuna.

Kellel õnne on.

Arabia kiviisel legendikul uitas üks kaljukits, näljafurm filmaga näha. Asjata
otkis ta põletava lõunapäike eest varju, aga ei ligidal ega kaugel polnud varju-
list kohta näha.

Korraka ligines üks ratsanik. Ta peatas, astus hobuse seljast maha ja pani
püksi palge. Hirmuga ei teadnud kaljukits, kuhu põgeneda; selleks polnud tal õieti
enam jõudugi. Ta tundis, et ta viimane tund tulnud oli.

Aga imelik!

Varajaste kui kütt lasta tahtis, hammustas teda kihwtine madu ja ta langes
karjatades maha. Püüs läks lahti, kuul lendas kõrvale ja tappis kitse asemel koera,
kes kitse kallale oli tormata tahtnud. Hobune aga põgenes tuhatnelja minema ja
pillas kotitäie mahlast rohtu maha. Suure waewaga ronis kits rohukoti juurde.
Ja kuna kütt furi, peases kits näljafurmast ja lonkis tund aega hiljem rõõmsaste
eemale.

Rahthemata imelik lugu. Aga kellel õnne on, sellele võib isegi õnnetus õn-
nistuseks saada.

